

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce **C. I. F., a. s.,** zastoupeného advokátem JUDr. Ivanem Krutským, se sídlem Areál výstaviště 67, Praha 7, proti žalovanému **Komisi pro cenné papíry,** Washingtonova 7, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Prezídia Komise pro cenné papíry ze dne 22. 6. 2001, č. j. 212/12783/2000,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 16. 8. 2001 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Prezídia Komise pro cenné papíry ze dne 22. 6. 2001 č. j. 212/12783/2000, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí Komise pro cenné papíry č. j. 211/11562/R/2000 ze dne 21. 8. 2000. Tímto rozhodnutím Komise pro cenné papíry podle ust. § 8 odst. 10 zákona č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech, ve znění pozdějších předpisů, neudělila souhlas s volbou PhDr. V.Š. za člena představenstva společnosti C. I. F. a.s.

Žalobce nesouhlasí s důvodem pro neudělení souhlasu, kterým byla skutečnost, že jmenovaný vykonával funkci předsedy představenstva společnosti v době, kdy této společnosti uložilo Ministerstvo financí ČR rozhodnutím č. j. 101/68437/1993 ze dne 27. 1. 1994 pokutu ve výši 100 000 Kč a dále uvedení nepravdivých údajů v čestném prohlášení přiloženém k žádosti o udělení předchozího souhlasu. Žalobce považuje takové odůvodnění za účelové a nepřesvědčivé a je názoru, že rozhodnutí nevychází ze zjištěného stavu věci a je nezákonné. Domnívá se, že nelze k tíži žadatele přičítat uložení sankce společnosti z roku 1994. Pokud jde o vytýkanou nepravdivost údajů v čestném prohlášení PhDr. Š., které bylo přiloženo k žádosti, uvádí, že se nemohlo jednat o úmyslné nepravdivé tvrzení, ale pouze nedorozumění, neboť skutečnost o probíhajícím řízení před Komisí o cenné papíry byla známa.

Žalobce proto požaduje, aby žalobou napadené rozhodnutí Prezidia Komise pro cenné papíry bylo zrušeno.

Žalovaný v podrobném vyjádření k žalobě odůvodnil skutečnosti, které k neudělení souhlasu vedly a jejichž vyhodnocením dospěl k názoru, že jmenovaný PhDr. Vratislav Šlajer není osobou vhodnou pro důvěryhodnou činnost investičního fondu ve smyslu § 8 odst.10 zákona o investičních společnostech a investičních fondech. Žalovaný má za to, že jeho rozhodnutím nebyl žalobce zkrácen na svých právech a že napadené rozhodnutí není v rozporu se zákonem, a proto navrhuje zamítnutí žaloby.

V daném případě se jedná o věc, kterou Nejvyšší správní soud převzal podle ust. § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále s. ř. s.) z vrchních soudů. Řízení o žalobách podaných podle části páté hlavy druhé zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2002, o nichž nebylo rozhodnuto do dne nabytí účinnosti s. ř. s., se dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. (ust. § 130 odst. 1 s. ř. s.).

Investiční fond je akciová společnost, jejímž výhradním předmětem podnikání je kolektivní investování, jehož podstatou je soustřeďování peněžních prostředků fyzických a právnických osob za účelem jejich použití k investování do cenných papírů, nemovitostí a movitých věcí, které poskytují záruku spolehlivého uložení peněžních prostředků, na základě principu omezení a rozložení rizika, anebo k uložení na bankovním účtu, jakož i k zcizování majetkových hodnot, které byly nabyty tímto ukládáním na jiné majetkové hodnoty. Od „běžné“ akciové společnosti se tak liší předmětem své omezené podnikatelské činnosti, která se projevuje v zákonem provedené omezenosti portfolia jeho majetku, když shromážděné peněžní prostředky od svých investorů může použít pouze na nákup cenných papírů, nemovitostí, movitých věcí, anebo je vložit do podnikatelské aktivity jiných spolehlivých subjektů. Právní postavení investičního fondu jako akciové společnosti upravuje zákon č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech, ve znění pozdějších předpisů.

Kolektivní investování představuje druh podnikání, které podléhá v tuzemsku i v zahraničí přísnější právní regulaci s daleko větším důrazem na ochranu investorů; záruka takové ochrany spočívá mimo jiné v dozoru Komise pro cenné papíry v oblasti kapitálového trhu.

Předchozí souhlas Komise pro cenné papíry je podmínkou volitelnosti nebo jmenování nového člena představenstva nebo člena dozorčí rady. Komise souhlas neudělí, pokud nebude

přesvědčena, že zvolená nebo jmenovaná osoba je vhodná pro důvěryhodnou a transparentní činnost investiční společnosti nebo investičního fondu, zejména z hlediska nežádoucího personálního nebo majetkového propojení nebo střetu zájmů, a že má pro výkon funkce člena představenstva nebo dozorčí rady potřebné zkušenosti a kvalifikaci (§ 8 odst. 9 a 10 zákona č. 248/1992 Sb.).

Ze zákona takto vzniká vztah mezi investičním fondem – právnickou osobou – a orgánem státu, který vrchnostenským aktem schválení nebo neschválení volby, zasahuje do práv této právnické osoby, která jsou jí dána hmotněprávními ustanoveními obchodního zákoníku a zákona o investičních fondech a investičních společnostech. Aktem schválení nabývá právnická osoba práva, aby orgány její volbou určené, mohly jejím jménem vystupovat.

Rozhodnutí o udělení nebo neudělení souhlasu za člena představenstva ve smyslu ust. § 8 odst. 10 zákona č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech, je jedním z aktů, kterým se ve svých důsledcích určitá osoba pověřuje výkonem oprávnění a povinností, které zákon spojuje s určitou funkcí nebo postavením v právních vztazích.

Přitom postup dle § 8 odst. 10 zákona č. 248/1992 Sb. je rozhodnutím založeným na volném hodnocení důkazů správním orgánem, jež shromáždil za účelem zjištění, zda jsou naplněny podmínky pro udělení souhlasu s volbou člena představenstva nebo člena dozorčí rady. Vyslovené přesvědčení o vhodnosti konkrétní osoby, aby se stala členem příslušného orgánu, má povahu správního uvážení, resp. představuje diskreční pravomoc správního orgánu; otázku přesvědčení o vhodnosti osoby nelze totiž chápat jinak, než-li jako právo na názor a zaujetí stanoviska, jež vychází z řádně provedeného dokazování a vyjadřuje i míru odpovědnosti, s níž svou pravomoc realizuje. Přezkumný soud nemůže nahradit přesvědčení správního orgánu svým vlastním. Součástí přezkoumání soudem je posouzení, zda závěr je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Podle § 78 odst. 1 s. ř. s. (per analogiam) rozhodnutí správního orgánu soud zruší, zjistí-li, že byly překročeny meze správního uvážení nebo bylo zneužito. To však z postupu žalovaného dovodit nelze, neboť ten velmi pečlivě zjišťoval skutkové okolnosti, které se osoby PhDr. Š. dotýkaly a měly vazbu na obsah § 8 odst. 10 cit. zákona. Nedostatek svého přesvědčení o vhodnosti řečeného podrobně odůvodnil a ony důvody vychází ze shromážděných důkazů, nejsou s nimi v rozporu a představují jejich logické vyústění a své obavy transparentně projevil při dodržení zásad správního řízení.

Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného správního rozhodnutí se zákonem, popř. prováděcími právními předpisy vydanými v mezích zákonného zmocnění. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci a posuzovat v daném případě.

Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.

V dané věci byly skutečnosti, jejichž význam žalobce v žalobě pro posouzení možného udělení souhlasu zpochybňuje, jednoznačně prokázány. Ministerstvem financí ČR rozhodnutím č. j.101/68437/1993 ze dne 27. 1. 1994 byla uložena pokuta ve výši 100 000 Kč

za účetní a jiné nedostatky, a to v době, kdy PhDr. Š. byl předsedou představenstva, tudíž plně za činnost společnosti odpovídal. Stejně tak druhá skutečnost, a to uvedení nepravdivých údajů v čestném prohlášení, ať již se jednalo o nedorozumění či nedbalost, byla prokázána. V průběhu správního řízení nebyl jeho účastník zkrácen na žádných svých procesních právech, když pochybení správního orgánu v prvním stupni, který před vydáním rozhodnutí nedal zúčastněným osobám možnost před vydáním rozhodnutí, vyjádřit se k podkladu rozhodnutí, ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout doplnění v souladu s ust. § 33 odst. 2 správního řádu Prezídium Komise pro cenné papíry napravilo v rámci řízení o podaném rozkladu. Pokud při rozhodování přihlížel žalovaný i k vlastní „Metodice posuzování způsobilosti osob“, nedopustil se jednání nad rámec zákona. Cílem této interní metodiky je pouze konkretizovat hlavní zásady rozhodování v rámci správního uvážení Komise pro cenné papíry při posuzování způsobilosti fyzických osob pro výkon funkce statutárních orgánů, členů statutárních nebo dozorčích orgánů investiční společnosti, investičního fondu, obchodníka s cennými papíry a jiných stanovených osob z hlediska jejich zkušeností, kvalifikace a vhodnosti pro důvěryhodnou a transparentní činnost. Uvedená metodika není právním předpisem, ale interní instrukcí, která nevybočuje z mezí zákona č. 248/1992 Sb. a ani s ním není v rozporu. Vydání interních předpisů, jakožto vnitřních aktů řízení, nepovažuje soud za neobvyklé ani nepřípustné.

Žalobou napadeným rozhodnutím nebyl žalobce zkrácen na svých právech v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti ve smyslu ust. § 65 odst. 2 s. ř. s.

Žalobce rovněž nebyl postupem správního orgánu zkrácen na právech, která mu příslušejí takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť v průběhu správního řízení mu byla dána možnost svá práva uplatnit, což také učinil.

Soud dospěl k závěru, že žalovaný při rozhodnutí vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu a rozhodnutí, které vydal, není nezákonné. Proto žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému náklady v tomto řízení nevznikly, resp. je nepožadoval (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. 9. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu